

върнѣхъ за да направѣхъ официіалното си исповѣданіе.

— Чака вы Богородица: и благословеніето ѣй да бѣде съ васъ! рече игуменката като испроваждаше гостенката и направи знакъ на една калугерка, която стоеше вѣнъ и която знаеше:

— Спрѣте я за малко време предъ нѣкой предлогъ и нека са преоблече една отъ васъ за да я срѣшнѣ като излѣзва и да я испыта.

Игуменката затвори вратата на стаята си, а външната калугерка и рече:

— Едно кафе, сестро, преди да си трѣгнете!

— Благодарѣхъ. Пріемамъ отговори съ признателность вдовицата Едмодова.

Подиръ малко, като пи кафето, излѣзе на улицата и докато пристѣпни двадесѣтъ расквача, една непозната жена я приближи и ѣй рече:

— Мари, какво е туй зло! Дѣтето ми, христіанко, нема оставѣтъ да го видѣхъ.

— Ахъ! мила моя. Моктѣ гы отграницахъ.

— Какво казвате? Какви сѣ тѣсь католикынитѣ!

— Едва можихъ да са науча, че държѣтъ тука дѣцѣта ми, като имъ дадохъ лъжовно обѣщаніе че. . .

— Какво?

— Че имамъ си тѣчъ намѣреніе да станѣ католикыня.

— Браво! И сполучи ли да гы убѣдишь.

— Найдобрѣ.

— А сега дѣ отивашъ?

— Въ Бебекъ. А ты?

— Азъ (рече непознатата) ще остана тука.

— Кога е тѣ ѣй, прощавай, добра жено!

— Съ много здравье.

Непознатата остана тамъ, а вдовицата Едмодова управи се бърже къмъ скелята и като приближи одного моряка, рече му: